

Llamando a las puertas del cielo

Don't come knocking, Wim Wenders (2005)

Un actor en decadència decideix anar a la recerca d'un fill que no coneix. Desitja una segona oportunitat però no li resultarà fàcil

Una mirada que sempre torna

Veure aquesta darrera pel·lícula de Wenders és com anar de visita a casa d'un amic. Un vell amic de fa molts anys que, tot i la coneixença, sempre és capaç d'encetar una conversa que ens acaba apassionant, una nova via per explorar els sentiments més amagats.

La via que explora Wenders és el diàleg a través de la mirada. Darrere el director de cinema hi ha un pintor i, per aquest motiu, alguns dels seus primers treballs eren la combinació de la pintura i el treball amb càmera.

L'altra part del combinat és la història i aquesta, sovint, és la mateixa. Només introdueix certes variacions i no s'avergonyeix d'afirmar-ho perquè segons ell també, els mestres com Ford o Hitchcock, repetien un i altre cop els mateixos temes.

De Texas al cel...

Vint anys després de rodar *Paris Texas* (1984), Wenders s'atreveix a tornar al mateix tema d'una forma radical i ho fa de la mà de Sam Shepard que ja va ser el guionista d'aquesta pel·lícula i

ara torna signant el guió i, a més, assumint el paper d'actor principal.

Entre el protagonista de *Paris Texas* (Travis), i el de la pel·lícula que avui presentem (Howard Spence), veurem que hi ha una mena de diàleg. Travis va deixar el seu fill en mans de la seva mare i Howard torna per recuperar un fill que no coneix. Travis talla tots els lligams amb els que estima i Howard els vol recuperar, pensant que les segones oportunitats són possibles.

Els herois de Wenders ja no cavalquen, només comparteixen la solitud amb els personatges de Ford o de Nicholas Ray, —autor de la mítica *Johnny Guitar*—, a qui Wenders va acompanyar en els seus tres darrers mesos de vida mentre rodava el seu homenatge al mestre (*Lightning over water* 1980). Són homes sols, encara més desposseïts que els vells vaquers; ni tant sols pertanyen a la terra i per aquest motiu es veuen obligats a vagar en terra de ningú.

Els vells «cowboys» no moren mai

Llamando a las puertas del cielo, és la tercera tramesa de la trilogia americana de Wim Wenders que va començar amb la mítica *Paris Texas*, passant per *Tierra de abundancia* (2004).

Potser, de les tres pel·lícules, aquesta sigui la que ens porta de forma més clara al territori del *western*, perquè parteix del moment en què el protagonista ho deixa tot perquè s'adona que ja no té sentit seguir actuant en aquest gènere i s'escapa del set de rodatge enmig de cap lloc.

Wenders també ens diu que ell, un dia, ho deixarà tot perquè no és un director de carrera i abandonarà el cinema com Dashiell Hammett va abandonar la literatura quan va ser conscient que s'estava repetint.

I de la mateixa manera, el nostre protagonista, en el seu periple de fugida, anirà deixant el cavall, les botes, la camisa... tot allò que l'identifica amb un món que està morint i que ell vol matar definitivament per tornar a un temps que no sap si l'acollirà.

Han passat els anys, ha ferit i l'han ferit, ha deixat passar oportunitats, ha viscut la vida intensament i la vida: «la vida mancha», com diu el títol d'un altre suggeridor western suburbà signat per Enrique Urbizu. La vida passa comptes i perdona poc, i possiblement les segones oportunitats siguin molt escasses.

Aquí no es tracta del sacrifici de l'heroi com en el cas del Travis de *París Texas*, sinó de la tornada a casa de l'home vençut. Es un Ulisses postmodern. Ha fet un llarg viatge però la seva dona i el seu fill no l'esperen, perquè el temps passat ha trencat tots els lligams

Només hi ha un petit bri d'esperança que ni tant sols imagina i és la possibilitat d'haver tingut una filla, però la mare d'ella ja és morta i l'únic que la noia pot oferir-li són les seves cendres.

Jim Jarmusch va competir a Cannes 2005, —el mateix any que hi va anar la pel·lícula que avui presentem—, amb *Flores rotas*, de temàtica molt similar, un xic més cínica però sense la capacitat de deixar-nos a la deriva enmig d'un espai que ningú sap rodar com Wenders. I és que, la mirada és més profunda quan més llunyana és. Aquesta visió d'Amèrica és la d'un alemany que encara veu la terra d'acollida com una terra estranya.

Fitxa tècnica

Tècnics

Director: Wim Wenders
Productor: Karsten Brüning, In-Ah Lee, Meter Schwartzropff
Guió: Sam Shepard
Muntatge: Meter Przygodda; Oli Weiss
Fotografia: Franz Lustig
Música: T-Bone son
Disseny de producció: Nathan Amondson
Companyia productora: Electric Nacionalitat: Alemanya i Estats Units
Durada: 122 minuts
Actors
Sam Shepard: Howard Spence
Jessica Lange: Dooren
Tim Roth: Sutter
Gabriel Mann: Earl
Sarah Polley: Sky
Eva Marie Saint: mare de Howard

Filmografia

1970
Summer in the City
Dedicate to the kinks
1971
Die Angst des Tormanns beim Elfmeter
1972
La letra escarlata.
1973
Alicia en las ciudades.
1975
Falsche Bewegung.
1977
El amigo americano.
1980
Relámpago sobre agua
1982
El hombre de Chinatown
1982
El estado de las cosas.
1984
París Texas.
1985
Tokyo-Ga
1987
Cielo sobre Berlín
1989
Carnet de notes sur vêtements et villes.

1991
Hasta el fin del mundo.
1993
Tan lejos tan cerca.
1994
Lisbon histori.
1995
Al de là delle nuvole.
1995
Lumière et compagnie.
1197
El final de la violencia.
1999
Buena Vista Social Club
2000
The Million Dollar Hotel.
2002
Then minutes older:
The trumpet (segment «Twelve miles to Trona»).
2002
U-2: The Best of 1990-2000
2003
The Soul of a man.
2004
Land of plenty
2005
Don't come knocking
2007
Los invisibles
2007
8 (segment «Conspiracy»)